

Arrest

nr. 97 660 van 21 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 oktober 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat FALLA, die *loco* advocaat M. ABBES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 16 november 2006 bij het Belgische consulaat te Teheran, Iran, een aanvraag in om in het bezit gesteld te worden van een visum type D (gezinshereniging), teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen. Op 20 december 2006 wordt het gevraagde visum toegestaan.

1.2. Verzoekster komt op 18 januari 2007, via Amsterdam, het Schengengrondgebied binnen en dient op 19 februari 2007 een aanvraag tot vestiging in bij de gemeente Westerlo.

1.3. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt op 22 mei 2007 de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat de relatie niet kon worden gecontroleerd gelet op het verblijf van verzoekster in het buitenland.

1.4. Verzoekster dient op 20 augustus 2008 bij het Belgische consulaat te Teheran, Iran, een nieuwe aanvraag in om in het bezit gesteld te worden van een visum type D (gezinshereniging), teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen. Op 6 februari 2009 werd het gevraagde visum toegestaan.

1.5. Verzoekster komt op 5 maart 2009 opnieuw het Rijk binnen. Zij wordt op 25 maart 2009 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 6 oktober 2009 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die pas op 21 juni 2012 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [A. T. N.] geboren te [...] op [...], van Iraanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing : art. 42quater §1, 4°: er is geen gezamenlijke vestiging van de echtgenoten. De echtgenoot van betrokkene diende op 26.05.2009 een klacht in daar betrokkene het echtelijk dak heeft verlaten. Zij werd effectief ingeschreven op 20.08.2009 te Brussel als alleenstaande, Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 42quater §4.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

2.2. Waar verzoekster vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les*

Novelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 42^{quater}, § 4, 4° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag), van het algemeen beginsel volgens hetwelk de overheid rekening moet houden met alle pertinente elementen van de zaak, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het voorzichtigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het beginsel van een *'bestuurlijke cohesie'* en van de redelijke termijneis.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Qu'en effet, la partie requérante critique l'Office des étrangers en ce qu'elle n'a pas pris en compte « sa situation réelle » ;

Que la décision de l'Office des étrangers doit reprendre une motivation adéquate, exacte et un examen approfondi de la situation concrète de la requérante ; que la partie adverse n'a nullement pris en considération la situation particulière de la partie requérante ;

Que c'est le comportement insupportable adopté par l'époux de la partie requérante, Monsieur [K.] qui a poussé celle-ci à quitter le domicile conjugal et qui a donc mis fin à la vie conjugale du couple, la requérante n'étant en rien fautive ;

Que Monsieur [K.] ne voulait pas que la requérante ait des contacts avec l'extérieur ou d'autres personnes et la harcelait moralement et psychologiquement empruntant un ton dénigrant,

Qu'il a de plus, purement et simplement délaissée son épouse en ne lui donnant pas d'argent ;

Qu'il obligeait la partie requérante à cuisiner pour lui et était d'une jalousie malade outre le fait qu'il est dépendant de la drogue et de l'alcool, sans faire abstraction de son penchant pour les prostituées qu'il allait voir régulièrement ;

Que celui-ci exerçait une pression morale tellement importante sur la requérante que la vie de couple au sein du domicile conjugal était devenue invivable ;

Que la requérante en est ressortie avec des problèmes d'insomnie et des envies de suicide, dû à un état psychologique extrêmement faible et fragile ;

Attendu que suite à ses problèmes conjugaux, la requérante s'est rendue au poste de Police aux fins d'être entendue ; (Pièce 2)

Que les services de Police l'ont emmenée au centre de refuge De Veder dans lequel elle est restée du 26 mai au 3 juin 2009 ;

Qu'elle a ensuite été dirigée vers le centre de crise l'Ilôt à partir du 3 juin 2009 et a ensuite séjournée à deux reprises au sein de la maison d'accueil TALITA du 2 juillet 2009 au 1er août 2009 et du 27, mars 2010 au 2 juillet 2010 ; (Pièce 3)

Qu'à cause du comportement de Monsieur [K.], celle-ci n'avait d'autre solution que de quitter le domicile conjugal et par là même mettre fin à la vie commune ;

Que dans le cas d'espèce, il s'agit d'une incapacité à vivre en couple, ou à tout le moins, et de façon évidente, d'un besoin de supériorité ressenti et malheureusement exprimé par Monsieur [K.];

Qu'il est symptomatique de constater que des personnes telles que Monsieur [K.] s'en vont en Iran chercher une épouse tout en lui faisant miroiter monts et merveilles pour finalement la délaisser après à peine quelques semaines de cohabitation, ne lui donner aucuns droits et la soumettre à un dictât consistant à accepter le régime de vie choisi et imposé par lui ;

Qu'il convient de faire cesser ce genre d'attitude qui consiste à aller chercher une épouse « docile et servante » en Iran pour la maltraiter moralement et la traiter telle une esclave ;

Que selon l'article 42 quater, § 4, 4° de la loi du 15/12/1980, la requérante pourrait bénéficier d'un séjour vu la violence domestique et conjugale exercée dans le cadre du mariage, ce qui est le cas en l'espèce ;

Que si l'acte attaqué venait à être exécuté, la requérante se verrait contrainte de quitter le territoire pendant de nombreux mois, alors qu'elle y a développée des attaches sociales durables, étant présente sur le territoire depuis mai 2006, soit plus de 6 années ;

Qu'en outre, il est permis de considérer le délai mis par l'administration pour rendre une décision comme déraisonnable ; En effet, la décision est prise par la partie adverse le 6 octobre 2009 et est notifiée à la partie requérant le 21 juin 2012, soit près de trois années après la prise de décision ;

Que l'administration eut dû traiter un tel dossier avec beaucoup plus de diligence ;

Qu'une telle désinvolture a causé un préjudice à la requérante, à savoir de voir la décision notifiée trois années après la prise de décision alors qu'elle est parfaitement intégrée en Belgique, qu'elle y travaille régulièrement et est donc bénéfique pour l'économie belge ;

Que depuis 2006, la requérante s'est créée une vie sociale, qu'elle a fait de nombreuses connaissances, fréquentant des belges et des non-nationaux, tel que l'attestent de nombreux proches et connaissances qui font part du courage de la requérante et de son intégration remarquable ; (Pièce 5)

Que la requérantes travaillé pour diverses agences d'intérim et a d'ailleurs travaillé quelques semaines en tant qu'aide nettoiyante pour Ritmo Dienstencheques à Anvers ; (Pièce 7)

Qu'elle a suivi une formation préparatoire à l'emploi d'Agent logistique (nursing) organisé par le CPAS de Bruxelles courant du mois de décembre 2010 et travaille désormais depuis le mois de janvier 2011 dans une maison de repos, l'institut Pacheco sis à 1000 Bruxelles, rue du Grand Hospice 7, dans le cadre de l'article 60 de la loi du 8 juillet 1976 organique des centres publics d'action sociale ; (Pièces 8 et 9)

Qu'elle perçoit à ce titre +/- 1300 € par mois et outre son apport à l'économie belge, elle entretient de nombreuses relations fortes avec diverses personnes qui l'aident et la soutiennent dans ses démarches et dans la reconstruction de sa vie après l'échec de son mariage ;

Que la partie adverse a dès lors failli au principe de bonne administration laissant « trainer » la notification de la décision ;

Qu'il y a violation des articles 8 de la convention de sauvegarde des droits et des libertés fondamentales, signée à Rome le 4 novembre 1950 et approuvé par la loi du 13 mars 1955, garantie le droit de toute personne au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance ; quant à son alinéa 2, qui dispose comme suit :

« Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui dans une société démocratique: est nécessaire à la sécurité nationale, à la santé publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui » ;

En effet l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales n'autorise d'ingérence de l'autorité que si elle est nécessaire à la sauvegarde d'un objectif qu'il mentionne, à savoir la sécurité nationale, la sûreté publique, le bien-être économique du pays, la défense de l'ordre et la prévention des infractions pénales, la protection de la santé ou de la morale ou la protection des droits et libertés d'autrui ;

Que le droit à la vie privée reconnu par l'article 8 CEDH garantit à l'individu de vivre comme il l'entend, il s'agit d'un droit à l'intimité, mais sur ce droit se greffe celui d'entretenir des relations , avec autrui, tant dans le domaine émotif que dans le domaine de la vie professionnelle et ce afin de développer sa situation personnelle (C.E.D.H., arrêt BOTTA du 24.02.1998) ;

Qu'il ressort d'éléments objectifs que la requérante n'est en rien fautive dans l'échec de son mariage avec Monsieur [K.];

Qu'il est à rappeler que la requérante travaille depuis le janvier 2011 dans une maison de repos, l'institut Pacheco sis à 1000 Bruxelles, rue du Grand Hospice, dans le cadre de l'article 60 de la loi du 8 juillet 1976 organique des centres publics d'action sociale, elle est donc bien intégrée dans le milieu socioprofessionnelle et participe activement à l'économie du pays ;

Que dès lors, les attaches personnelles avec le Royaume sont nettement établies, la partie, requérante démontrant clairement le préjudice grave que ce déplacement causerait à sa situation privée, intime et professionnelle ;

Qu'il y a lieu, en l'espèce, d'appliquer l'article 8, § 1° de la Convention Européenne des Droits de l'Homme qui dispose que : “ Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance ...” ;

Que la partie adverse ne tient nullement compte de la jurisprudence du Conseil d'Etat et de la réalité des faits ; Qu'en l'espèce, lui demander de retourner dans son pays d'origine est disproportionné, alors que la partie requérante vit en Belgique et devra tout abandonner : Que cela constituerait une ingérence dans ses droits reconnus par la C.E.D.H. ;

Que la jouissance de tous ses droits ne peut faire l'objet d'une discrimination quelconque en vertu de l'article 14 de la C.E.D.H. ;

Que la décision attaquée a manifestement été prise sans une quelconque appréciation de l'intérêt de la vie privée et familiale, en ce que son exécution aurait pour effet d'interrompre, par ce fait même, les relations que la partie requérante entretient avec sa sœur et sa tante, ce qui serait incontestablement contraire à son intérêt et à la C.E.D.H. ;

Attendu qu'au vu de l'ensemble des éléments développés ci-dessus, il y a lieu de suspendre et d'annuler la décision attaquée, prise le 6 octobre 2009 et notifiée près de trois ans après, soit le 21 juin 2012 ;”.

4.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen de echtgenoten. Hierbij wordt verwezen naar de neergelegde klacht van verzoeksters echtgenoot op 26 mei 2009 dat zij het echtelijk dak heeft verlaten en naar de inschrijving van verzoekster op 20 augustus 2008 te Brussel als alleenstaande. Verder wordt gesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

4.2.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is of ten onrechte niet met alle relevante gegevens rekening werd gehouden, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° en § 4, 4° van de Vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

[...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

[...]

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

Het is niet betwist dat de bestreden beslissing is genomen binnen de termijn zoals voorzien in artikel 42quater, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist daarnaast in wezen ook niet het determinerende motief in de bestreden beslissing dat er op het ogenblik van het nemen van deze beslissing geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging met haar echtgenoot. In de bestreden beslissing kon aldus in beginsel toepassing worden gemaakt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoekster waarbij zij de redenen uiteenzet waarom er een einde kwam aan de gezamenlijke vestiging en waarbij zij stelt dat haar geen fout trof, zijn niet van aard dat deze afbreuk doen aan de vaststellingen dat er geen sprake meer was van een gezamenlijke

vestiging en dat verzoekster zich bevond in de situatie voorzien in artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster houdt evenwel voor dat zij zich in de uitzonderingssituatie voorzien in artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet bevond, waardoor geen toepassing kon worden gemaakt van voornoemd § 1, eerste lid, 4° van deze bepaling. Verzoekster betoogt dat de oorzaak van de beëindiging van de gezamenlijke vestiging met haar Belgische echtgenoot de morele en psychologische druk betrof waaronder zij leed als gevolg van het gedrag van haar echtgenoot die haar behandelde als een slaaf. Zij verwijst hiertoe naar een politieverslag en naar haar verblijf in verschillende opvangcentra.

Los van de vraag of het morele en psychologische geweld dat verzoekster stelt te hebben ondergaan in het kader van haar huwelijk kan worden aangenomen als bewijs van huiselijk geweld of van een bijzonder schrijnende situatie in de zin van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet zoals hierboven geciteerd, dringt de vaststelling zich op dat voormelde bepaling voorzien in cumulatieve voorwaarden. Naast een bijzonder schrijnende situatie dient het betrokken familielid eveneens aan te tonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en zijn familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. Verzoekster betoogt niet dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing lid was van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan de gestelde voorwaarden voldoet. Noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit de stukken die verzoekster in het kader van huidig beroep aanbrengt, blijkt verder dat verzoekster op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing economisch actief was als werknemer of zelfstandige of dat zij beschikte over voldoende bestaansmiddelen in voormelde zin. De door verzoekster aangebrachte bewijzen van tewerkstelling dateren allen van na het nemen van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt in dit verband dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Bijgevolg dient te worden gesteld dat, zelfs indien wordt aangenomen dat er sprake was van huiselijk geweld, dit gegeven nog niet leidt tot de vaststelling dat was voldaan aan de uitzonderingsvoorwaarden opgenomen in artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster wijst nog op haar duurzame sociale banden die zij heeft opgebouwd in België en op haar integratie in de Belgische samenleving. Tevens voert zij een tewerkstelling in België aan. Zij staft dit betoog aan de hand van bewijzen dat zij sinds augustus 2010 verschillende weken was tewerkgesteld als poetshulp in het kader van dienstencheques en van bewijzen dat zij sinds februari 2012 is tewerkgesteld door het OCMW van Brussel in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet. Zij stelt dat deze tewerkstelling reeds aanving in januari 2011. Zij brengt ook een attest aan van deelname aan een voorbereidende opleiding voor een tewerkstelling als “[a]gent logistique (Nursing)”. Verzoekster verwijst aldus opnieuw naar een integratie en tewerkstelling die dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. De Raad kan niet anders dan herhalen dat hij zich bij de beoordeling van de wettigheid van een bestuursbeslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen (RvS 30 maart 1994, nr. 46.794). Zo niet, zou hij zijn bevoegdheid miskennen. Verzoekster maakt met haar betoog verder niet aannemelijk dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze overging tot het nemen van de bestreden beslissing gelet op haar integratie op dat ogenblik in het Rijk. Verzoekster wist ook dat zij enkel was toegelaten tot een verblijfsrecht in België op grond van haar huwelijk.

Verzoekster uit verder nog kritiek op het gegeven dat de bestreden beslissing haar pas ter kennis werd gebracht op 21 juni 2012 en stelt dat een dergelijke laattijdige kennisgeving de redelijke termijnvereiste miskent en niet getuigt van de vereiste diligentie. Zij betoogt dat zij schade heeft ondervonden als gevolg hiervan, omdat zij in tussentijd perfect geïntegreerd is in België en hier legaal werkt. Deze uiteenzetting van verzoekster laat evenwel nog niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing zelf is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de (appreciatie)bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op dat ogenblik beschikte krachtens artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet. Een

schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet of enige bevoegdheidsoverschrijding kan niet worden vastgesteld.

4.2.3. De Raad merkt op dat het gegeven dat de bestreden beslissing pas na ruim twee jaar en acht maanden aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, getuigt van een gebrekkige opvolging van de situatie van verzoekster door het bestuur. Verweerder kan worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen aangeeft dat de bestreden beslissing aanvankelijk niet ter kennis kon worden gebracht aan verzoekster – nu uit het administratief dossier blijkt dat de politie van Brussel op 19 oktober 2009 aangaf dat verzoekster niet meer kon worden aangetroffen op haar adres – doch sindsdien blijken geen verdere pogingen vanwege verweerder om de bestreden beslissing ter kennis te brengen tot begin mei 2012. Er blijkt, in tegenstelling tot hetgeen verweerder aangeeft in de nota met opmerkingen, ook niet dat verzoekster al die tijd was ondergedoken of was teruggekeerd naar haar herkomstland zodat een betekening onmogelijk was. Niettemin dringt de vaststelling zich op dat dit gegeven in principe niet vermag terug te slaan op de wettigheid van de beslissing (RvS 8 mei 2008, nr. 182.753). Verzoekster kan dan ook niet dienstig verwijzen naar feiten die zich hebben voorgedaan nadat de bestreden beslissing werd genomen en waarvan verweerder op het ogenblik van het nemen van de beslissing geen kennis kon hebben. Er kan ook niet worden vastgesteld dat de laattijdige betekening van de bestreden beslissing verzoekster schade heeft berokkend. Zij verwijst hiertoe naar haar integratie in België en haar tewerkstelling sinds het nemen van de bestreden beslissing, doch er wordt niet toegelicht waarom dit als nadelig voor verzoekster dient te worden beschouwd. Het opgeworpen betoog inzake de laattijdige kennisgeving van de bestreden beslissing en de miskennis van de redelijke termijnvereiste kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4.2.4. Waar verzoekster daarnaast verwijst naar het algemeen beginsel volgens hetwelk de overheid rekening moet houden met alle pertinente elementen van de zaak en naar het voorzichtigheidsbeginsel, lijkt zij een schending aan te voeren van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan aldus niet worden weerhouden.

4.2.5. In de mate dat verzoekster de schending van het vertrouwensbeginsel aanhaalt, dient erop te worden gewezen dat dit beginsel inhoudt dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden voldaan te zijn: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoekster toont echter met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgelegde voorwaarden is voldaan (RvS 4 april 2003, nr. 177.945; RvS 26 februari 2007, nr. 168.263; RvS 2 juli 2008, nr. 185.109). De Raad benadrukt ook hier dat hij zich voor de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van deze beslissing. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.2.6. Waar verzoekster verder nog verwijst naar een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en het beginsel van een *'bestuurlijke cohesie'*, dient te worden vastgesteld dat zij geen nadere en specifieke toelichting verstrekt bij deze door haar geschonden geachte beginselen en dat bijgevolg kan worden volstaan met een verwijzing naar voorgaande bespreking.

4.2.7. Artikel 8 van het EVRM – dat verzoekster tevens geschonden acht – bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de

openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu refereert verzoekster naar de band die ze heeft met haar zus en tante, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen broers en zussen, evenals tussen andere familieleden, zoals tantes en nichten. Het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) kan gelden als voorbeeld om aan te tonen dat niet alle familiale relaties, zomaar zonder meer, als het ware *pro forma*, vallen onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM. In dit arrest stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekster dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, de reële banden tussen beiden. *In casu* stelt de Raad vast dat verzoekster geen bewijskrachtige stukken aanbrengt dat zij een zus en tante in België heeft. Zelfs indien alsnog hiertoe zou moeten worden besloten, kan de Raad enkel vaststellen dat noch in het administratief dossier noch in huidig verzoekschrift een indicatie is opgenomen dat er tussen verzoekster en haar zus of tante enige band van afhankelijkheid bestond. Verzoekster toont aldus niet aan dat er *in casu* sprake is van een gezinsband zoals vereist door artikel 8 van het EVRM. Er blijkt aldus evenmin dat verweerder hiermee ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Louter ten overvloede merkt de Raad verder op dat uit het administratief dossier en de stukken bijgevoegd in het verzoekschrift blijkt dat verzoeksters nauwste familieleden, met name haar kinderen, in Iran zouden verblijven.

Ter staving van haar privéleven verwijst verzoekster verder naar haar tewerkstelling in België in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet en naar het ernstige nadeel dat een verwijdering van het grondgebied zou hebben voor haar persoonlijke, intieme en professionele situatie. Hierboven werd evenwel reeds aangegeven dat de Raad zich bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen. Verzoeksters tewerkstelling dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. Niets verhindert verzoekster evenwel om, indien zij van oordeel is dat een terugkeer naar haar herkomstland gelet op haar opgebouwde banden met België en haar tewerkstelling strijdig zou zijn met artikel 8 van het EVRM, alsnog een verblijfsaanvraag op deze grond in te dienen. De Raad merkt verder op dat zelfs indien wordt aangenomen dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van enig privéleven in België en een inmenging van het openbaar gezag in dit privéleven, het gaat om een in artikel 8, tweede lid van het EVRM toegelaten inmenging. De inmenging was namelijk in de wet voorzien en streefde één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Van een onevenwicht tussen de belangen van verzoekster en de overheid was daarnaast geen sprake. Verzoekster wist, of behoorde te weten, dat zij in beginsel slechts tot een verblijf in het Rijk was toegelaten op grond van haar huwelijk met een Belgische onderdaan en dat hieraan een einde kon worden gesteld gedurende de eerste twee jaren van

haar verblijf als familielid. Verzoekster maakt verder ook niet aannemelijk dat zij geen banden meer heeft met haar herkomstland en aldaar geen normaal privéleven meer kan leiden. Er blijkt ook niet dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing haar banden met België dermate sterk waren dat de bestreden beslissing als disproportioneel dient te worden beschouwd. Louter ten overvloede merkt de Raad daarnaast op dat de tewerkstelling van verzoekster op basis van artikel 60 van de OCMW-wet ook niet als een reële en daadwerkelijke arbeid met economische waarde kan worden beschouwd nu deze enkel een middel is ter revalidatie of wederopneming in het arbeidsproces en tot doel heeft het de betrokkene mogelijk te maken om na een kortere of langere tijd weer gewone arbeid te vinden of te worden toegelaten tot de sociale zekerheidsstelsels (waaronder het stelsel van de werkloosheidsuitkeringen). Een tewerkstelling op basis van artikel 60 van de OCMW-wet dient te worden beschouwd als een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand). Een tewerkstelling op deze basis is dan ook op zich niet van aard of voldoende opdat zou kunnen worden besloten dat een verwijdering van het grondgebied als disproportioneel dient te worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat geen schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel kan worden weerhouden. Er blijkt bijgevolg evenmin een schending van artikel 23 van het BuPo-Verdrag, in zoverre dit het recht op gezinsleven beschermt.

4.2.8. Verzoekster betoogt daarnaast dat het genot van de rechten en vrijheden van het EVRM moeten worden verzekerd zonder discriminatie en verwijst hiertoe naar artikel 14 van het EVRM. De Raad stelt evenwel vast dat een verdere toelichting ontbreekt van de wijze waarop de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schending. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar verzoekster zich beroept op een schending van artikel 12 van het EVRM en van de overige bepalingen van artikel 23 van het BuPo-Verdrag. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

Het enige middel is, in zoverre het onontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS